

Da lovforslaget senere blev taget tilbage i forbindelse med boligministerens senere fremsatte *forslag til lov om realkreditinstitutter*, der indeholdt videregående ændringer af realkreditsystemets struktur, er det ikke fundet nødvendigt her at gå ind på lovforslagets detaljerede regler om bl. a. *ændrede låneregler og løbetiderne for lån til boligbyggeri*.

Om de bredere betragtninger, der lå til grund for nærværende lovforslag, udtalte *boligministeren* ved fremsættelsen bl. a.:

„... Den voldsomme stigning i obligationsudbuddet, som vi har oplevet i de senere år, og som er af et sådant omfang, at det alvorligt truer den samfundsøkonomiske balance, er et symptom på, men ikke selve årsagen til det, statsministeren i sin åbningstale betegnede som fundamentale svagheder i landets økonomi. For så vidt angår boligområdet består den fundamentale svaghed i, at det — på trods af boligforliget i 1966 — ikke er lykkedes at tilvejebringe det, som var målsætningen, nemlig en normalisering af boligmarkedet, så boligens pris kom til at stå i et rimeligt forhold til dens værdi.

Det er desuden også meget uretfærdigt, at mennesker skal betale vidt forskellig pris for det samme gode. Der vil formentlig altid være sociale boligproblemer, som samfundet har pligt til at søge løst, fordi nogle er mindre heldige i tilværelsen end andre. Men det karakteristiske ved vor nuværende situation er jo dette, at selv mennesker med normal arbejdsindtægt, sundt helbred og almindelige forsørgerforpligtelser kan blive udsat for et boligproblem. Det er en illusion at tro, at dette problem kan løses, så længe der ikke foreligger en egentlig ensartet og konkurrencepræget markedspris på boliger på samme måde, som det er tilfældet, hvor det drejer sig om andre såvel kortvarige som langvarige forbrugsgoder. De nuværende forhold medfører, at store befolkningsgrupper, det gælder navnlig unge, nygifte familier med et voksende børneantal, enlige og dem, der må skifte arbejdssted, helt eller delvis er afskåret fra at flytte ind i den ældre, billige boligmasse. Få heldige vinder i lotteriet. Mange må imidlertid løse deres boligproblem i det nye og langt dyrere byggeri, eller de må opgive at få det løst. Dette præger også nybyggeriets karakter og standard. Der er adskillige eksempler på, at familier med børn må tilbringe en meget væsentlig del af deres tilværelse i overbefolkede boliger. Boligsikringsordningen har bidraget til at afhjælpe dette problem. Men det kan ikke endeligt løses, førend der bliver en ligelig og retfærdig adgang til den samlede boligmasse. Regeringen erkender, at problemet ikke umiddelbart lader sig løse. For så vidt angår den ældre boligmasse, såvel udlejningsbyggeriet som enfamilieshusene, er der fastlagt regler for en 8-årig periode. Beboerne i den ældre boligmasse har indrettet sig efter disse regler. Større ændringer vil medføre en uheldig og alvorlig forstyrrelse i deres daglige økonomi. Dette